

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/10/2020
Identifikačné číslo spisu: 1418010385
Dátum vydania rozhodnutia: 26.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1418010385.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvineného G. F. pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 26. mája 2020 v Bratislave, o dovolaní obvineného G. F. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 2. júla 2019, sp. zn. 3To/45/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného G. F. sa odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) zo 17. apríla 2019, sp. zn. 2T/81/2018, bol obvinený G. F. uznaný za vinného zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

neoprávnene si v presne nezistenom čase a na presne neustálenom mieste v K. kúpil od presne nestotožnenej osoby vystupujúcej pod menom G. marihuanu, v presne nezistenom čase v mesiaci marec 2018 na presne nezistenom mieste v Košiciach si zaobstaral hašiš a v presne nezistenom čase v mesiaci marec 2018 v klube H. H. M., ulici F. X v L. si zaobstaral 4 gramy MDMA a od presne nezisteného času (s výnimkou hašiša a MDMA - obe od mesiaca marec 2018) až do 9. apríla 2018 prechovával na Vysokoškolskom internáte na Á. G. v bloku K., izba č. XX na ulici R. D. XX v L. omamné látky a psychotropné látky, a to

- 1 kus plastový pohár s obsahom 21,527 g konope s priemerným obsahom THC 4,9 % hmotnostných, obsahujúce 1055 mg THC, teda 43 jednorazových dávok drogy,
- 17 kusov plastových vreciek o rozmere 6 x 5,2 cm, ktoré obsahovali konope v celkovom množstve

16,176 g s priemerným obsahom THD, teda 32 jednorazových dávok drogy,

- nádobku na krém Nivea Men s obsahom lisovaného podrveného konope a zvyšky konope s hmotnosťou 313 mg s priemerným obsahom THC 18,5 % hmotnostných, obsahujúce 58 mg THC, teda 1 jednorazovú dávku drogy,
- 2 kusy vreciek s tlakovým uzáverom o veľkosti 6 x 5,2 cm obsahujúce kryštalický materiál s hmotnosťou 1,871 g, s obsahom účinnej látky MDMA s priemernou koncentráciou 77,1 % hmotnostných obsahujúce 1443 mg absolútneho MDMA, čo zodpovedá najmenej 10 jednorazovým dávkam,
- 1 kus vrečko s tlakovým uzáverom o rozmeroch 6 x 5,2 cm obsahujúce kryštalický materiál s hmotnosťou 166 mg s obsahom účinnej látky MDMA s priemernou koncentráciou 76,8 % hmotnostných obsahujúce 127 mg absolútneho MDMA, čo zodpovedá 1 jednorazovej dávke,
- 1 kus vrečko s tlakovým uzáverom o rozmeroch 6 x 5,2 cm, v ktorom sa nachádzali 2 kusy vrecká s tlakovým uzáverom (2,2 x 3,1 cm) obsahujúce kryštalický materiál s hmotnosťou 407 mg s obsahom účinnej látky MDMA s priemernou koncentráciou 78,2 % hmotnostných obsahujúce 318 mg absolútneho MDMA, čo zodpovedá najmenej 2 bežným jednorazovým dávkam,
- 1 kus vrečko s tlakovým uzáverom o rozmeroch 7,5 x 4 cm, v ktorom sa nachádzali 3 kusy vrecká s tlakovým uzáverom o rozmeroch 2,2 x 3,1 cm obsahujúce kryštalický materiál s hmotnosťou 290 mg s obsahom účinnej látky MDMA s priemernou koncentráciou 76,8 % hmotnostných obsahujúce 223 mg absolútneho MDMA, čo zodpovedá najmenej 2 bežným jednorazovým dávkam,
- plastovú škatuľku „Corvette“ s obsahom sušeného konope s hmotnosťou 475 mg s priemerným obsahom THC 10,2 % hmotnostných, obsahujúce 48 mg THC, čo predstavuje jednu obvyklú jednorazovú dávku,
- dve časti jednej kovovej drtičky na konope s obsahom jemne podrveného konope s hmotnosťou 300 mg s priemerným obsahom THS 13,5% hmotnostných, obsahujúce 41 mg THC, čo predstavuje 1 bežnú jednorazovú dávku,

a tieto na uvedenej izbe pripravoval pre odberateľov a to tak, že ich vážil a dávkoval do vrecúšok s tlakovým uzáverom a od septembra roku 2017 tieto predával C. L., nar. XX. G. XXXX, bytom A. XX, okres A., od mesiaca december roku 2017 do presne nezisteného času K. Z., nar. XX. G. XXXX, bytom J. P. XX, G. X. Y.,

pričom rastliny rodu Cannabis (konopa) sú v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradené do I. skupiny omamných látok v znení neskorších predpisov, MDMA je zaradené v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny psychotropných látok,

a účinná látka tetrahydrokanabinol (THC) je v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do I. skupiny psychotropných látok.

Za to mu prvostupňový súd uložil podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 48 odsek 2 písm. a) Trestného zákona obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona prvostupňový súd obvinenému uložil aj trest prepadnutia vecí, a to:

- mini digitálnej váhy striebornej farby v počte jeden kus,
- drtičky na konope drogy malej v počte jeden kus,
- štyroch balíčkov priesvitných plastových tlakom uzatváracích sáčkov o rozmeroch 5 cm x 5 cm
- jedného balíčka priesvitných plastových tlakom uzatváracích sáčkov o rozmeroch 2,4 cm x 2,4 cm.

Podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona prvostupňový súd obvinenému uložil trest prepadnutia

veci, a to finančných prostriedkov vo výške 1 085,- eur, nachádzajúcich sa v depozitnom účte Okresného súdu Bratislava IV, Bratislava, vedených na čísle účtu: R., pod druh trov konania: D15 Cudzie peniaze, položka registra: 3.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutých vecí sa stal štát.

Krajský súd v Bratislave rozhodujúc o odvolaniach prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava IV a obvineného G. F. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu uznesením z 2. júla 2019, sp. zn. 3To/45/2019, podľa § 319 Trestného poriadku odvolania prokurátora i obvineného G. F. ako nedôvodné zamietol.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave podal obvinený G. F. dovolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. Juraja Gavalca písomným podaním z 3. októbra 2019, podaným na poštovú prepravu toho istého dňa, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Uvedený dovolací dôvod bol podľa obvineného naplnený nezákonným vstupom polície do jeho izby, keďže nebolo preukázané, na základe akého zákonného dôvodu polícia do jeho izby vstúpila. Výšetrovateľ mjr. Mgr. J. Š. na hlavnom pojednávaní dňa 6. marca 2019 uviedol, že do izby obvineného vstúpili na základe nejakého súhlasu, avšak nepamätal si, na základe akého (str. 3 zápisnice). Npor. Bc. F. J. na hlavnom pojednávaní 6. marca 2019 uviedol, že do izby vstúpili na základe súhlasu rektora (str. 4 zápisnice). V izbe obvineného policajti vykonávali úkony smerujúce k zabezpečeniu dôkazu (vydanie vecí z 9. apríla 2018), avšak do izby sa dostali bez zákonného dôvodu a použitím vydania vecí obchádzali príslušné ustanovenia o domovej prehliadke. To, že ochrana sa vzťahuje aj na hotelové, internátne izby a iné miestnosti slúžiace na prechodné ubytovanie nie je podľa obvineného v súčasnej dobe sporné (poukázal pritom na R 8/1990). Taktiež nie je podstatné, či užívateľ tejto miestnosti je jej vlastníkom, nájomcom alebo užíva miestnosť z iného titulu (R 51/1973), pričom je chránený voči komukoľvek (R 30/1965, R 30/1963, R 1/1980). V takomto prípade nie je podľa obvineného možné považovať zabezpečenie dôkazu za zákonné. Odvolací súd sa v tomto smere nezaoberal odvolaním obvineného, riešil len skutkové okolnosti týkajúce sa toho, ako prebehol vstup príslušníkov ochrany objektov do izby obvineného.

V ďalšej časti podaného dovolania obvinený poukázal na to, že policajné orgány nemali povolenie rektora Univerzity Komenského v Bratislave na vstup na akademickú pôdu univerzity. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách v znení neskorších predpisov vstup orgánov činných v trestnom konaní na akademickú pôdu povoľuje rektor. V predmetnej veci však povolil vstup orgánov činných v trestnom konaní na akademickú pôdu riaditeľ Vysokoškolského Mesta Ľudovíta Štúra - Mlyny Bratislava, ktorý na to nebol oprávnený. Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách v znení neskorších predpisov rektor je štatutárnym orgánom verejnej vysokej školy, riadi ju, koná v jej mene a zastupuje ju navonok. Rektor za svoju činnosť zodpovedá akademickému senátu verejnej vysokej školy, ak tento zákon neustanovuje inak. Rektor koná v mene školy, pričom podstatné je podľa obvineného to, že ako štatutárny orgán koná za vysokú školu.

Podľa plnomocenstva z 8. septembra 2004, nachádzajúceho sa v spise, rektor ako štatutárny orgán splnomocnil riaditeľa Študentských domov a jedální Ľudovíta Štúra Univerzity Komenského v Bratislave na to, aby konal v mene Univerzity Komenského vo veciach chodu a činnosti Študentských domovov a jedální Ľudovíta Štúra Univerzity Komenského v Bratislave, pod čo podľa obvineného nemožno podradiť udeľovanie súhlasu polícii na vstup na akademickú pôdu za rektora. Podľa obvineného ide totiž o akademické práva a slobody, ktorými sa zaručuje nedotknuteľnosť (§ 4 ods. 3 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách) a nie chod a činnosť študentského domova. Podstatné podľa obvineného je aj to, že riaditeľ Študentských domovov a jedální Ľudovíta Štúra Univerzity Komenského je na základe tohto

plnomocenstva oprávnený konať za Univerzitu Komenského v Bratislave, nie je však oprávnený konať za rektora v prípadoch, v ktorých zákon zveruje určité právo výslovne rektorovi, a nie univerzite. Vstup orgánov činných v trestnom konaní na akademickú pôdu povoľuje priamo rektor ako jeden z orgánov akademickej samosprávy vysokej školy, nie univerzita. Vychádzajúc z uvedeného by rektor musel dať plnomocenstvo inej osobe, aby konala priamo za neho za rektora, nie aby konala za univerzitu, pretože len rektor je oprávnený takýto vstup povoliť.

Z uvedených dôvodov je podľa obvineného zásah policajných orgánov realizovaný na základe povolenia riaditeľa Študentského domova a jedálne Univerzity Komenského v Bratislave zo dňa 9. apríla 2018 nezákonný. Zároveň obvinený poukázal na to, že rektorom Univerzity Komenského v Bratislave v čase zásahu polície nebol a ani v súčasnosti nie je doc. PhDr. O. D., PhD. a aj Študentský domov a jedálne Ľudovíta Štúra Univerzity Komenského v Bratislave sa volá celkom inak, než je uvedené v plnomocenstve z 8. septembra 2004, čo je 15 rokov.

Uvedené podľa obvineného dokresľuje výpoveď nstržm. Bc. Z. J. na hlavnom pojednávaní dňa 6. marca 2019, ktorý uviedol, že súhlas polícia vyžaduje vo chvíli vstupu na akademickú pôdu v nočných hodinách od nejakého pracovníka, nie od rektora, písomné potvrdenie si zabezpečujú až následne od rektora. Obvinený konštatoval, že v predmetnej veci nedal súhlas na vstup na akademickú pôdu rektor a z tohto dôvodu je podľa jeho názoru naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa dôvod dovolania opiera a aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 2. júla 2019, sp. zn. 3To/45/2019, a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Krajskému súdu v Bratislave prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava IV sa k dovolaniu obvineného do dňa konania neverejného zasadnutia nevyjadril.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 11. februára 2020.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejme, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nezákonný vstup polície do jeho izby bez súhlasu rektora Univerzity Komenského v Bratislave a obchádzanie ustanovení o domovej prehliadke použitím ustanovení o vydaní vecí.

K tomu možno uviesť, že otázkou oprávnenosti vstupu príslušníkov SBS, ako aj zákonnosťou postupu orgánov činných v trestnom konaní sa už zaoberal krajský súd, ktorý v napadnutom uznesení na str. 14-18 k tejto otázke uviedol:

„Príslušníci ochrany objektov v zmysle ustáleného skutkového stavu počas protipožiarnej a kontrolnej obchôdzky zacítili na chodbe pred izbou obžalovaného zatuchnutý marihuanový zápach, v dôsledku čoho zaklopali na izbu obžalovaného. Zo vzájomnej komunikácie vyplynulo, že obžalovaný má na izbe omamné a psychotropné látky, príslušníci SBS vstúpili do izby so súhlasom obžalovaného, ktorý vyložil zo zásuvky na stôl omamné a psychotropné látky, peniaze, váhy a príslušenstvo. V dôsledku uvedeného príslušníci SBS zavolali políciu.

Hodnotiac zákonnosť zaistenia omamných a psychotropných látok odvolací súd posudzoval konanie príslušníkov PZ z hľadiska jeho súladu so zákonom č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o policajnom zbore“), s Trestným poriadkom a ďalšími všeobecne záväznými predpismi. Na právnom základe uvedenom v § 2 ods. 1 písm. b) zákona o policajnom zbore sa hliadka PZ a vyšetrovateľ PZ dostavili na podklade telefonického oznámenia SBS o podozrení zo spáchania trestného činu na študentskej izbe do areálu internátu.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách na zabezpečenie akademických práv a akademických slobôd na vysokých školách sa zaručuje nedotknuteľnosť akademickú pôdu vysokých škôl okrem prípadov ohrozenia života, zdravia, majetku alebo prípadov živelnej pohromy. Akademickú pôdu tvorí priestor vymedzený nehnuteľným majetkom, ktorý vysoká škola vlastní, spravuje, má v nájme alebo kde sa plní poslanie a hlavné úlohy vysokých škôl a fakúlt. Vstup orgánov činných v trestnom konaní na akademickú pôdu povoľuje rektor.

Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách rektor je štatutárnym orgánom verejnej vysokej školy, riadi ju, koná v jej mene a zastupuje ju navonok. Rektor za svoju činnosť zodpovedá akademickému senátu verejnej vysokej školy, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 15 ods. 1 písm. a), písm. e) zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách verejná vysoká škola vydáva tieto vnútorné predpisy: štatút verejnej vysokej školy a organizačný poriadok.

Podľa čl. 34 ods. 3 Štatútu Univerzity Komenského v Bratislave rektor môže kompetencie patriace do pôsobnosti UK, za ktoré zodpovedá, delegovať na fakulty alebo ostatné súčasti. Za výkon týchto kompetencií zodpovedá dekan alebo riaditeľ (vedúci) súčasti rektorovi.

Podľa čl. 4 ods. 3 Organizačného poriadku Rektorátu Univerzity Komenského v Bratislave na čele oddelenia rektorátu je vedúci oddelenia rektorátu. Pre prípad svojej neprítomnosti poveruje vedúci oddelenia zastupovaním niektorého zamestnanca zaradeného v oddelení. Ak tak neurobí, poverí niektorého zamestnanca zastupovaním vedúceho oddelenia v čase jeho neprítomnosti priamy nadriadený vedúceho oddelenia. Zamestnanec, ktorý nie je zaradený a nepracuje na príslušnom oddelení, môže byť poverený len so súhlasom rektora.

Podľa čl. 4 ods. 8 Organizačného poriadku ak je na čele oddelenia rektorátu riaditeľ, ustanovenia ods. 3, 4, 5, a 7 tohto článku sa primerane vzťahujú aj na riaditeľa oddelenia rektorátu.

Z listinných dôkazov prečítaných na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že písomnosťou č. 817/2004 zo

dňa 08.09.2004 rektor Univerzity Komenského v Bratislave splnomocnil riaditeľa Študentských domovov a jedální Ľudovíta Štúra Univerzity Komenského, aby konal v mene UK pred orgánmi štátnej správy, pred verejnoprávnymi inštitúciami, pred orgánmi samosprávy a pred príslušným daňovým úradom vo všetkých veciach týkajúcich sa chodu a činnosti Študentských domovov a jedální ĽŠ UK v Bratislave (č.l. 151). Na základe písomnej žiadosti príslušníka Obvodného oddelenia PZ Bratislava - Karlova Vés, Odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva PZ Bratislava IV zo dňa 09.04.2018 (č.l. 149) riaditeľ Vysokoškolského mesta Ľ. Štúra Univerzity Komenského udelil policajným orgánom súhlas so vstupom na akademickú pôdu za účelom preverenia podozrenia zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 Trestného zákona.

Z citovaných právnych a interných predpisov vydaných orgánmi vysokej školy na podklade zákonného splnomocnenia vyplýva, že rektor ako štatutárny orgán vysokej školy, ktorý vždy vo veciach týkajúcich sa vysokej školy navonok (teda mimo samosprávy) koná v mene vysokej školy, môže delegovať svoje právomoci vyplývajúce z jeho postavenia štatutárneho orgánu na iné zákonom či interným predpisom vymedzené osoby, s výnimkou delegácie takých právomocí či povinností, ktoré sú explicitne zákonom alebo iným právnym alebo interným predpisom vylúčené (tak ako je tomu v súčasnosti, kedy rektor Podpisovým poriadkom vylúčil delegáciu). Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou obhajoby, že právo vydávať súhlas so vstupom orgánov činných v trestnom konaní na akademickú pôdu je viazané výlučne na osobu rektora, ktorý pri tomto úkone koná za seba a nie za vysokú školu. Takýto právny názor totiž nezohľadňuje citované ustanovenie § 10 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách. Ďalšou právnou otázkou položenou obhajobou v odvolaní bolo to, či rektor splnomocnením založeným vo vyšetrovacom spise obsiahol aj svoju právomoc udeľovať súhlas orgánom činným v trestnom konaní so vstupom na akademickú pôdu. Delegácia tejto právomoci nie je v plnomocenstve explicitne pomenovaná, avšak z obsahu plnomocenstva je zrejmé, že sa týka všetkých úkonov viazucich sa na areál internátu Univerzity Komenského v Bratislave, pričom orgány činné v trestnom konaní sú v zmysle právnej teórie orgánom verejnej správy, a pri svojej služobnej činnosti vykonávajú svoju právomoc danú všeobecne záväzným právnym predpisom verejnoprávneho charakteru (zákon o policajnom zbore, Trestný poriadok). Udeľovanie súhlasu so vstupom úzko súvisí s chodom a činnosťou študentského domova v zmysle zabezpečenia výkonu niektorých akademických práv a plnenia povinností ubytovaných študentov vysokej školy, a to s poukazom na to, že vstup a služobná činnosť orgánov činných v trestnom konaní na akademickú pôdu je viazaná na plnenie úloh policajného zboru.

Odvolací súd teda v zmysle uvedeného dospel k záveru, že rektor Univerzity Komenského v Bratislave splnomocnil riaditeľa študentského domova k udeľovaniu súhlasu orgánom činným v trestnom konaní so vstupom na akademickú pôdu, a tento udelil v danej veci konkrétny súhlas viazaný na deň 09.04.2018. Ak obhajoba namieta, že reálne vpustil políciu do budovy vrátnik, odvolací súd konštatuje, že ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách *expressis verbis* neurčuje, že orgány činné v trestnom konaní môžu vstúpiť na akademickú pôdu výhradne po vopred formálne udelenom písomnom súhlase rektora. Takýto výklad by v podstate predstavoval zmarenie plnenia úlohy policajného zboru v zmysle § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore aj za situácie, kedy príslušníci PZ disponujú oznámením o trestnom čine, vec neznesie odklad, a z dôvodu neprítomnosti riaditeľa na mieste v nočných hodinách nie je možné písomný súhlas zadovážiť vopred. Účelom zákonnej úpravy povoľovania vstupu na akademickú pôdu je ochrana výkonu akademických práv študentov, medzi ktoré iste nepatrí prechovávanie a distribúcia drog na internáte, a tiež nie marenie úloh orgánov činných v trestnom konaní. V prejednávanej veci došlo k naplneniu podmienok uvedených v § 4 ods. 3 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách, pretože vstup orgánov činných v trestnom konaní na akademickú pôdu dňa 09.04.2018 povolila na tento úkon oprávnená osoba v zastúpení rektora (č.l. 149, 151).

Hliadka PZ a vyšetrovateľ PZ boli povinní od vyrozumienia operačným dôstojníkom preveriť oznámenie o páchaní trestného činu a postupovať podľa Trestného poriadku, pretože obdržali informáciu o páchaní trestného činu, a tiež v zmysle § 8 ods. 3 v spojení s § 2 ods. 1 písm. b) zákona o policajnom zbore. Po

získaní informácie o podozrení z páchania trestného činu bolo právne opodstatnené vykonanie služobnej činnosti zo strany príslušníkov PZ. Títo v zmysle ustáleného skutkového stavu vstúpili do izby obžalovaného na podklade jeho súhlasu, a vyšetrovateľ PZ po vizuálnom potvrdení podozrenia z prechovávaní omamných a psychotropných látok v súlade so zákonom pristúpil k výzve na vydanie vecí podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku kto má pri sebe vec dôležitú pre trestné konanie, je povinný ju na vyzvanie predložiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu; ak ju treba na účely trestného konania zaistiť, je povinný vec na vyzvanie týmto orgánom vydať. Pri vyzvaní ho treba upozorniť na to, že ak nevyhoví výzve, môže mu byť vec odňatá, ako aj na iné následky nevyhovenia.

Podľa § 89 ods. 3 Trestného poriadku vyzvať na vydanie vecí je oprávnený predseda senátu pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní prokurátor alebo policajt.

Neoddeliteľnou časťou služobných povinností príslušníkov PZ tak podľa citovaných ustanovení Trestného poriadku ako i podľa § 8 ods. 2 zákona o policajnom zbore je poučenie osoby, do práv ktorej sa služobnou činnosťou, či úkonom trestného konania zasahuje. Zákon o policajnom zbore vymedzuje obsah poučenia tak, že policajt je pri vykonávaní služobnej činnosti spojenej so zásahom do práv alebo slobôd osoby povinný túto osobu hneď, ako je to možné, poučiť o jej právach, ktoré sú ustanovené v tomto zákone alebo v inom všeobecne záväznom právnom predpise.

Imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces je dodržiavanie princípu nemo tenetur se ipsum accusare (prekl. Nikto nie je povinný sám seba obviňovať). Tento princíp, ktorý sa ako súčasť práva objavil v jednoduchej podobe už v staroveku, je premietnutý do viacerých ustanovení medzinárodných dohovorov, vrátane čl. 6 Dohovoru o základných ľudských právach a slobodách, a konkretizovaný predovšetkým judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. P.G. a J.H. v. Spojené kráľovstvo, rozhodnutie č. 44787/98, alebo Jalloh v. Nemecko, rozhodnutie č. 54810/00, Heany a Mc Guinness v. Írsko a ďalšie). Spoločným základom príslušných rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva je premisa, že nikto nemôže byť donucovaný k tomu, aby vyvinul aktívne konanie, ktorého výsledkom je usvedčenie samého seba zo spáchania protiprávneho konania. Za takéto aktívne konanie Európsky súd pre ľudské práva považuje napr. poskytnutie hlasovej vzorky, výpoveď, vypudenie drogy z tela a pod. V prípadoch vynútenia uvedeného aktívneho konania Európsky súd pre ľudské práva konštatoval porušenie práva na spravodlivý proces. Aj všeobecné súdy Slovenskej republiky judikovali, že donútenie k „dobrovoľnému“ konaniu zakladá nezákonnosť dôkazov (napr. Najvyšší súd SR, 3Tdo/11/2013). Všeobecné súdy považovali pri svojej rozhodovacej činnosti za nezákonnú výzvu na dobrovoľné vydanie vecí súvisiacej s trestnou činnosťou v prípadoch, kedy neexistovalo dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo tiež taký postup príslušníkov PZ, pri ktorom najprv fakticky odňali dotknutej osobe vec dôležitú pre trestné stíhanie, a až následne došlo k poučeniu o povinnosti vydať vec, o možnosti odmietnuť vydanie a o následkoch v podobe odňatia vecí.

Zo zápisnice o vydaní vecí (č.l. 144), ktorú obžalovaný vlastnoručne podpísal, je zrejmé, že obžalovaný bol poučený o povinnosti vydať vec dôležitú pre trestné konanie, o práve vec nevydať v prípade nebezpečenstva trestného stíhania, ako i o následkoch nevydania vecí v podobe jej odňatia. Ak by príslušníci PZ v skutočnosti nepoučili obžalovaného o povinnosti vydať vec, o práve odmietnuť vydanie vecí, i o následnom pristúpení k odňatiu vecí, nemal by obžalovaný dôvod vlastnoručným podpisom potvrdiť, že k uvedenému poučeniu došlo. Odvolací súd konštatuje, že tvrdenie obžalovaného o nesplnení poučovacej povinnosti zo strany vyšetrovateľa PZ nemá odporu (správne má byť nemá oporu, pozn.) vo vykonaných dôkazoch, keď jej splnenie vyplýva tak z výpovede samotného obžalovaného zo dňa 10.04.2018 v prítomnosti jeho obhajcu ako aj zo zápisnice o vydaní vecí podpísanej obžalovaným. Nie je opodstatnená ani námietka obžalovaného, že poučenia boli nečitateľné, pretože časť zápisnice obsahujúca poučenie je v origináli predpísaná počítačom, a teda je jasne čitateľná, rukou je napísaný len rozsah vecí, ktoré obžalovaný vydal.

Odvolací súd v tejto časti na základe uvedených skutočností uzatvára, že pri služobnej činnosti

príslušníkov PZ nezistil žiadne porušenie zákonných povinností, a preto nemohlo dôjsť k nezákonnosti dôkazu, ktorý bol získaný ich služobnou činnosťou. Ich procesný postup bol v súlade so zákonom, a preto zaistené omamné a psychotropné látky, plastové vrecká, váhy a peniaze sú zákonným a použiteľným dôkazom.“

S vyššie citovaným odôvodnením napadnutého uznesenia sa najvyšší súd stotožňuje a nad rámec uvedeného dopĺňa, že neobstojí v tomto smere ani dovolacia námietka obvineného o tom, že rektor, ktorý udeľoval splnomocnenie riaditeľovi Študentského domova a jedálne Ľudovíta Štúra Univerzity Komenského v Bratislave bol osobou odlišnou od rektora pôsobiaceho na Univerzite Komenského v Bratislave v čase spáchania predmetného trestného činu, nakoľko z vyššie citovaných ustanovení je zrejmé, že rektor môže delegovať niektoré svoje kompetencie a splnomocniť na ich výkon inú osobu, pričom právomoc na udelenie plnomocenstva sa vzťahuje k funkcii rektora, nie k samotnej osobe, ktorá túto funkciu zastáva. Vo vzťahu k existencii a trvaniu splnomocnenia je teda irelevantné, či od dátumu udelenia plnomocenstva došlo k zmene osoby rektora. Znamená to, že bez ohľadu na to, ktorá konkrétna osoba funkciu rektora zastávala, resp. zastáva, ním udelené plnomocnenstvo ostáva naďalej v platnosti až do odvolania plnomocenstva.

Zároveň vo vzťahu k obvineným namietanému obchádzaniu ustanovení o domovej prehliadke použitím ustanovení o vydaní vecí najvyšší súd okrem vyššie citovaných častí poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. novembra 2019, sp. zn. I. ÚS 458/2019, body 51 - 55, v zmysle ktorých „Čo sťažovateľka národnej kriminálnej agentúre, resp. postupu jej príslušníkov vytýka, je, že k vydaniu vecí došlo na jej pracovisku v jej kancelárii bez toho, aby príslušníci národnej kriminálnej agentúry disponovali príkazom sudcu pre prípravné konanie, ktorým by nariadil vykonať domovú prehliadku (§ 100 ods. 1 Trestného poriadku), resp. príkazom prokurátora na prehliadku iných priestorov (§ 101 ods. 1 Trestného poriadku). Ústavný súd sa v tomto smere prikláňa k právnomu názoru, ktorý je v bežnej praxi orgánov činných v trestnom konaní vžitý a všeobecnými súdmi v rámci trestného konania akceptovaný a ktorý napokon nebol dosiaľ nijako spochybnený a zároveň zodpovedá zneniu, zmyslu a účelu konkrétnej právnej úpravy, podľa ktorého k výzve na vydanie vecí ako takej (samotnej) nie je potrebný predchádzajúci príkaz alebo súhlas prokurátora alebo príkaz súdu (sudcu pre prípravné konanie alebo predsedu senátu). Tento názor je umocnený tým, že výzva na vydanie vecí môže byť urobená tiež v súvislosti s domovou alebo osobnou prehliadkou, prehliadkou iných priestorov alebo pozemkov a ani v súvislosti so spomenutými prehliadkami nie je nutné zvlášť vyžadovať predchádzajúci súhlas či príkaz (na rozdiel od samotných prehliadok) na uskutočnenie výzvy na vydanie vecí {obdobne pozri ŠÁMAL, Pavel, RŮŽIČKA, Miroslav. § 78 [Povinnosť k vydání věci]. In: ŠÁMAL, Pavel, GRŮVNA, Tomáš, NOVOTNÁ, Jaroslava, PŮRY, František, RŮŽIČKA, Miroslav, ŘÍHA, Jiří, ŠÁMALOVÁ, Milada, ŠKVAIN, Petr. Trestní řád I, II, III. 7. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013, s. 1014}. Ústavný súd považuje za potrebné zvýrazniť, že vstup do obydľia, na roveň ktorého sťažovateľka postavila priestory svojej kancelárie v objekte Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, v ktorých k vydaniu vecí došlo, za žiadnych okolností nedosahuje kvalitu, resp. intenzitu takého zásahu do základného práva fyzickej osoby na súkromie, ako je to v prípade domovej prehliadky, s ktorou je spojené prehládavanie obydľia a ktorá práve z toho dôvodu vyžaduje príkaz súdu. Vstup do obydľia predstavuje iba jeden z nevyhnutných predpokladov na vykonanie domovej prehliadky, nie je však jeho podstatou. Preto argumentácia sťažovateľky v tomto smere neobstojí. Navyše, pokiaľ ide o vstup príslušníkov národnej kriminálnej agentúry do jej kancelárie, sťažovateľka k tomuto v ústavnej sťažnosti neuviedla žiadnu významnú argumentáciu ani nepredložila žiaden dôkaz, na základe ktorých by vznikla dôvodná pochybnosť o tom, že sa príslušníci národnej kriminálnej agentúry „ocitli“ v priestoroch jej kancelárie, kde sa úkon realizoval, v rozpore s účinnými právnymi predpismi. Z opisu udalosti naopak vyplýva, že do týchto priestorov boli vpustení k tomu oprávnenou osobou. V neposlednom rade ústavný súd prízvukuje, že sťažovateľka vec - mobilný telefón, ktorý bol predmetom napadnutého úkonu, vydala dobrovoľne, čím v podstate rezignovala na využitie iných (ďalších) právnych prostriedkov na ochranu svojich práv v trestnom konaní, v rámci ktorých prichádzalo do úvahy aj preskúmanie legitimacy a nevyhnutnosti vykonania napadnutého úkonu - vydania vecí a tomu predchádzajúcej výzvy.“

Vychádzajúc z vyššie uvedeného možno uzavrieť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g)

Trestného poriadku v predmetnej veci nie je daný.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného G. F. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.